

Francesc Pérez i Moragon

Israel, més a prop

El reconeixement d'Israel és una prova més del fet que el PSOE, un partit socialdemòcrata al capdavant, està fent la política que la dreta no ha sabut o no ha volgut fer. Jo crec que, en aquest punt com en tants d'altres, malgrat l'opinió contrària d'una part significativa dels seus militants. No era una decisió fàcil, perquè entre l'esquerra —ni que siga una esquerra tan mòdica com el PSOE— segueix viva la idea que resulta més progressista alinear-se al costat dels àrabs, siguen del pelatge polític que siguen, que no col·laborar amb l'esquerra israeliana per buscar solucions pacífiques als problemes de la zona.

No era una decisió fàcil, la del govern González, però jo la trobe plenament encertada. Més encara: m'ha alegrat personalment, amb una satisfacció íntima, com una victòria compartida.

El reconeixement de l'estat d'Israel pel Regne d'Espanya és una conseqüència inevitable de la progressiva integració de l'estat en què vivim, en uns modes de conducta internacional de caire occidental. S'ha acabat un exotisme, podríem dir, i el govern de Madrid, als pocs dies de l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea, difícilment podria haver mantingut una actitud «independent» en aquesta qüestió.

D'un costat, s'ha liquidat un residu de l'antisemitisme exacerbant de Franco i els seus (quan la Guàrdia Mora formava part del mateix repertori en què s'al·ludia a tort i a dret «la conjura judeo-maçònica»). Ja no pot sorprendre a ningú el comentari de Fraga Iribarne davant el reconeixement d'Israel: «s'hauria d'haver fet abans», una declaració que no està malament venint d'un ex-ministre d'Afers Exteriors que, per tant, bé podia haver fet abans això que s'acaba de fer, amb trenta-vuit anys de retard. En fi, almenys ens han estalviat les opinions de Serrano Suner o de Raimundo Fernández Cuesta, que potser també diran que sí, que molt bé.

Les conseqüències que aquest pas puga tenir en l'economia i en l'ordre públic, gràcies a la «tradicional amistat» dels països àrabs, potser no seran gens agradables. Tal volta la política de xantatge deixarà pas a la política d'agressió, ni que siga per la mà de grups terroristes. I convé no desdenyar les accions que pugen em-

prendre els escamots nazis. La profanació de tombes jueves al cementeri de Cerdanyola, fa uns dies, i les reiterades amenaces contra valencians partidaris de l'amistat amb Israel són dues cares de l'antisemitisme que ara es veuran estimulades.

A banda aquestes conseqüències, a banda les qüestions de política exterior, s'obri una via llarga que cal recórrer amb bons passos: la d'augmentar el coneixement que tenim sobre l'estat d'Israel, un «miracle nascut al desert» per obra de la fe infinita, de la tossudesa admirable d'un poble que ha sabut conservar al llarg dels segles, enmig de la diàspora i de penyalitats atroces, el fil de la seua identitat nacional.

Per a nosaltres, ciutadans dels Països Catalans (amb permís de Josep Guia), això té un simbolisme inoblidable i un caràcter exemplificador que ja ha estat assenyalat. Però hi ha més: també els jueus són part de la nostra història (i no cal recordar Mallorca, on els xuetes han fet córrer tanta tinta). Hi ha jueus en la nostra història i antisemitisme (amb progrms salvatges en alguns moments simptomàtics), d'un recel del qual queden més pòsits en la consciència de molts que no podem creure.

Amb la mort del professor Enrique Tierno Galván desapareix del panorama una forma de fer política que connectava molt bé amb la gent, sense els allunyaments tecnocràtics ni les exhibicions de pobresa verbal i teòrica que han estat habituals els darrers anys en l'estat espanyol. Seguia potser aquella màxima: «Suaviter in modo, fortiter in re». Podríem traduir-la, molt lliurement, com una manera d'actuar que mantenia la fidelitat a uns principis, però que s'expressava a través del diàleg i de la voluntat de convèncer.

El socialisme espanyol, sense Tierno Galván, es queda més prim, més curt i potser més dèbil. Tierno va buscar, diríem, el seu camí cap al socialisme. Fins i tot organitzativament cercà solucions personals que, malgrat haver-se dissolt, influïren sobre les expectatives generals.

Se n'ha anat tota una època de la política madrilenya i se l'ha enduta, amb ell, un intel·lectual marxista a la manera socialista clàssica. Ja en quedaven pocs. Potser ara ja no en queda cap. □